

דוחות מצלמה\עין הנץ

הכחשת העבירה, או הכחשת החזקת הרכב בזמן העבירה.

תתע (עכו) 414-08-21 - נפסק לזיכוי
מדינת ישראל נ' ג'אנה יוסף אמיר חאג'
כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי

הקדמה קצרצרה וסופר חשובה

למרות חזקת הבעלות הקיימת בחוק, שאומרת שאם המספר רכב רשום על אדם פלוני, אז ברור מאליו שהוא נהג ברכב בזמן העבירה

עדיין וכאן עצרו וקחו נשימה ארוכה....

ישנו דבר נוסף שהמשטרה צריכה להציג בפני בית המשפט. על המשטרה מוטל הנטל הראשוני להוכיח שהנהגת נהגה ברכב באירוע. ולהגיש **תעודת עובד ציבור של משרד הרישוי בדבר הבעלות של הרכב**, במועד האירוע, ובאמצעותה להוכיח שהנאשמת נהגה ברכב מכח חזקת הבעלות, שקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה התשכ"א-1961-לחלופין על המאשימה היה להגיש כל ראיה פוזיטיבית אחרת להוכיח שהנאשמת נהגה ברכב במועד האירוע. המאשימה לא עשתה כן, ועל כן יש לזכות הנאשמת מהמיוחס לה. עוד נטען שהנאשמת כפרה בעצם ביצוע העבירה על ידה.

סימוכין בחוק

עפ"ת 40693-08-10 מדינת ישראל נ' ציון לוי
למשיב יוחסה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, שתועדה במכשיר מדידה, קבעה הש' סלוטקי: "במקרה דנן, אין צורך להכריע בשאלה האם על המדינה לערוך כיול בנוסף על הבדיקות שנערכות על ידה. זאת משום שהמדינה לא הוכיחה, באמצעות תעודת עובד ציבור של משרד הרישוי, כי המשיב הוא הבעלים של הרכב שצולם והנראה בתמונה ת/2. המשיב אומנם התרכז בכפירתו בכפירה באמינות המדידה, אך כפר גם כפירה כללית והיה על המערערת להוכיח גם את בעלותו של המשיב ברכב, כפי שהיא נוהגת לעשות בתיקים מסוג זה והדבר לא נעשה. המשיב לא הודה בשום שלב בבעלות על הרכב, כך שלא הוכח כי המשיב הוא שנהג ברכב שמהירותו נמדדה במכשיר הנ"ל.

ובנוסף

עפ"ת 36368-12-11 ישראל דנאי נ' מדינת ישראל,
למערער יוחסה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, שתועדה במצלמה, ציין כב'
השופט א' סטולר:

**"למעלה מן הדרוש, המערער בתשובתו אמר במפורש כי הוא
כופר בהחזקתו ברכב באותו יום. לפיכך, נוכח תשובתו של
המערער לכתב האישום שומה היה על המאשימה להוכיח את
נהיגתו ברכב, ולו מכוח "חזקת הבעלות". אילו הייתה עושה
כך המאשימה, כי אז היה עובר הנטל על כתפי הנאשם להוכיח
שלא הוא נהג".**

המאשימה לא כללה בעדי התביעה, בכתב האישום, את תעודת עובד הציבור
בדבר בעלותה של הנאשמת ברכב -תע"צ הבעלות ,,,,ואף לא ביקשה לתקן את
כתב האישום לאחר שב"כ הנאשמת מסר כפירתו.....

בהעדר תע"צ הבעלות, לא ניתן לקבוע שהנאשמת נהגה ברכב, רק מכח חזקת
הבעלות שקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה. סעיף 27 לפקודה:

**27ב. (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג
ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו
אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או
החנה כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן – המחזיק), או
הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו.**

בהגשת תע"צ בעלות, מרימה התביעה את הנטל הראשוני להוכיח שהנאשמת
נהגה ברכב באירוע. עם הוכחת חזקת הבעלות, עובר הנטל להגנה להוכחת
טענתה שהנאשמת לא נהגה ברכב במועד האירוע. משלא הגישה המדינה תע"צ
בעלות, לא הוכיחה המאשימה, ולו מכח חזקת הבעלות, שהנאשמת נהגה ברכב
באירוע.

יצוין שאף לא הוגשה כל ראיה פוזיטיבית אחרת שיש בה כדי להוכיח מעבר לכל
ספק שהנאשמת היא שנהגה ברכב באירוע.

ממכלול ראיות אלה ניתן לקבוע שרכב שנושא לוחית רישוי שמספרה 3897380,
צולם על ידי השוטר גאנם, במועד האירוע, כשהנהגת שנהגה בו אחזה טלפון נייד
בעת נהיגה. עם זאת, לא ניתן לקבוע שהנהגת שנראית בצילום היא
הנאשמת. כאמור, המאשימה אף לא הגישה תע"צ בדבר בעלותה של הנאשמת
ברכב, כך שאף מכח חזקת הבעלות לא ניתן לקבוע שהנאשמת נהגה ברכב
באירוע.

בנסיבות אלה, בהימנעותה של הנאשמת להעיד, אין כדי לחזק את ראיות
התביעה, ואין ביכולתה להשלים את החוסר בראיות שהונחו לפני.

לסיכום, המאשימה לא הוכיחה שהנאשמת היא שנהגה ברכב במועד
האירוע, הן משום שלא ביססה את נהיגת הנאשמת ברכב ולו מכח חזקת הבעלות,
הקבועה בסעיף 27 לפקודה, והן משום שלא הוגשה מטעמה כל ראיה פוזיטיבית
ממנה עולה שהנאשמת היא שנהגה ברכב במועד ביצוע העבירה.

לחצן=דוח פלאפון מצלמה\עין הנץ

תתע (אי') 6931-12-20

מ"י נ' עבד אל קאדר עאזם

כבוד השופט גיל אדלמן

נפסק לזיכוי מאחר שהמשטרה לא צירפה תעודת עובד ציבור על בעלות ברכב
בזמן העבירה

הסנגור עתר לזיכוי של הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בטענה כי התביעה לא הרימה את הנטל הראייתי הנדרש, וזאת לשיטתו בשל העובדה כי יסודות העבירה לא הוכחו מעבר לספק סביר. הסנגור טען כי על המאשימה רובץ הנטל הראשוני להוכיח כי הנאשם הוא אכן הבעלים הרשום של הרכב, לצורך הוכחת יסודות העבירה. נוכח העובדה כי בתיק לא צורפה תע"צ הבעלות ברכב ביום האירוע, הרי שהתביעה לא עמדה בנטל הראשוני המוטל עליה, ועל כן יש להורות על זיכוי של הנאשם ולו מחמת הספק.

סיכום הדברים

כאמור, מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו. הנאשם כפר בעובדה כי נהג ברכב בזמן ובמועד הנטען בכתב האישום. הנאשם שתק בכל הנוגע לעובדת היותו הבעלים של הרכב. בהתנהלות הרגילה של מפגש "נהג - שוטר" לא קימת בדרך כלל מחלוקת לגבי זהות הנהג ברכב, אשר אף מקבל את הדו"ח לידי. משלא מתקיים מפגש חזותי שכזה, והעבירה מבוססת על תיעוד חזותי או צילום מעשה העבירה מרחוק, נשלח הדו"ח בהמשך לבעל הרכב. משכופר בעל הרכב בעבירה המיוחסת לו, ברי הוא כי יש להוכיח קשר - ולו ראשוני, בין הנאשם לבין לוחית הרישוי שתועדה בזמן ביצוע העבירה. אך מובן הוא כי הדברים מקבלים משנה תוקף עת לא ניתן לזהות את מבצע העבירה באמצעות הצילומים שהופקו, כמו בתיק דנא, אלא רק את הרכב בו בוצעה העבירה. בנסיבות שבפנינו, משביקשה המאשימה להסתמך על חזקת הבעלות כדי להוכיח כי הנאשם הוא אכן מי שנהג ברכב, הרי שבטרם יעבור נטל החזקה על הנאשם, על התביעה היה להציג תשתית מינימלית בדמות תעודת עובד ציבור על בעלות ברכב נכון לזמן ביצוע העבירה. במקרה זה כאמור לא הרימה התביעה את אותו נטל ראשוני, ולפיכך לא הוצגה כל ראיה פוזיטיבית ממנה עולה כי הנאשם הוא מי שנהג ברכב.

נוכח האמור הנאשם זכאי מחמת הספק.